

Het anker op bezoek in Ouderenzorg Philippus Neri (Campus St-Jozef)

Versieren van de ankers voor de parochie

Bij het begin van het nieuwe jaar hebben de residenten in ons dagverzorgingscentrum De Vlinderroos voor de parochie op de kleine ankers versieringen aangebracht.

Dankjewel daarvoor.

Samen hoopvol verbonden...

Bezinningsuurtjes rond het thema: "Pelgrims van hoop"

Sinds vorige week heeft de familie De Meulenaere hun anker gebracht in ons WZC St-Jozef. We kozen ervoor om het anker voor 14 dagen een vaste plaats te geven in onze kapel, zodat bewoners en familie er even bij kunnen vertoeven, tot rust komen en kunnen bidden voor hun zorgen en verlangens. Hun dankbaarheid kunnen tonen voor zoveel.

Ik heb er als pastoraal werkster voor Ouderenzorg Philippus Neri voor gekozen om op twee afdelingen van campus St-Jozef een bezinningsuurtje te organiseren rond het thema: "Pelgrims van hoop". Zo brachten we bewoners samen van onze Zorgflats "Het Molenhof" voor een bezinningsmoment op Dinsdagnamiddag en afdeling "De Lier" van ons Woon-zorgcentrum kwam op woensdagmorgen samen om met elkaar in gesprek te gaan rond "HOOP".

Om te beginnen werd het doel van een jubeljaar om de 25 jaar uitgelegd. Bezinning is er nodig om als christen de wereld tegemoet te treden. In een WZC en een zorgflat kijken wij, als bewoners met een ander oog naar verdieping van ons geloof. Vandaar de rijkdom om samen aan tafel te zitten.

Vooreerst hebben we het symbool van het anker toegelicht. Hoe wij als mensen, doorheen ons leven moeilijke momenten hebben meegemaakt. Over de woelige baren sloegen we soms op drift maar steeds was er vroeg of laat een anker waar we op konden vertrouwen.

Het verhaal achter het logo van het jubeljaar van de hoop werd warm onthaald. Het toont vier gestileerde figuren die de mensheid verbeelden vanuit de vier hoeken van de aarde. Ze omhelzen elkaar, wat wijst op solidariteit en de broederschap die volkeren moeten verenigen. De eerste figuur houdt zich daarbij vast aan het Kruis. De onderliggende golven geven weer dat de pelgrimstocht van het leven niet altijd over rustige wateren gaat. De hoop in het logo is verbeeld door het anker waar het kruis aan de onderkant in overgaat.

Op de vraag wat hen helpt om hoopvol te zijn en te blijven brachten ze hun geloof direct ter sprake. Persoonlijk steunen op hierboven, op God in intense momenten in hun leven deed hen zoveel goed. Een houvast, een anker zoals op het schip hebben we nodig in ons leven, zonder voelen we ons echt verloren. Mensen die niet geloven missen iets in hun leven, moeten zich toch eindeloos verlaten voelen.

Toen we bij het leger waren, getuigt iemand uit z'n jonge leeftijd, sliep ik bij een socialist en een katholiek. Je zou denken dat iedereen hoop en vertrouwen zocht bij degene die gelovig was maar niets was minder waar. Medesoldaten die vragen hadden of met iets zaten konden thuiskomen

bij iemand die geloof bande maar wel sociaal bewogen was. Bij hem vonden velen een luisterend oor, een helpende hand, een warme thuis. Gewoon maar om te vertellen dat hoop schuilt in de kleine dingen van elke dag. Ook toen reeds...hoop als kiemend zaadje van geloof.

Iemand merkte op dat geloof en vertrouwen voortdurend in elkaar overvloeien.

Ze getuigde dat één van haar zonen een erg ongeval had gehad en op géén enkel signaal reageerde.

Het was kerstperiode en ze had even verwijld bij de figuren van de kerststal. Met de vraag aan Jozef & Maria en het Kind Jezus om toch bij

het volgende bezoek te helpen een teken van leven te geven.

In vol vertrouwen en vragen werd haar vraag beantwoord.

Haar zoon gaf een teken en spartelde erdoor.

Dit is volgens haar geen toeval, toeval bestaat niet maar het moment had iets van voorzienigheid, van hoop. HOOP doet leven !!!

Onze bewoners merkten ook op dat er zowel dichtbij als veraf in de wereld veel kwaad, oorlog, onrust, onenigheid, ruzie en verslavingen de bovenhand krijgen. Wat er binnenkomt in onze kamer of flat geeft géén fraai beeld van de droom van het Rijk Gods.

We kunnen alleen maar zoals ze vroeger zeiden toen we jong waren, een rozenkrans bidden tegen alle wanhoop in.

Waar wij zeker vandaag tekens van HOOP zien is ook bij jonge mensen.

Bij onze medewerkers hier in huis, onze kinderen en kleinkinderen.

Er wordt dikwijls gevraagd om een kaarsje te branden voor een goed examen, voor iemand die het moeilijk heeft, voor een ziek iemand.

Men spreekt veelal uit dat het geloof schuilt bij ons, bejaarden omdat we uit een tijd komen toen geloof nog met de papepel werd meegegeven.

Ook hebben wij nu veel meer tijd voor gebed dan vroeger toen we nog volop in het leven stonden. Een vraag om een gebedje voor hen te bidden is gauw gebeurd. Omdat ze voor bepaalde momenten in het leven toch hun HOOP stellen op een of andere bovengenoemde kracht die ze niet direct God noemen maar waar ze wel hun HOPEN.

Om af te sluiten bracht ik nog enkele getuigenissen uit Kerk en Leven van de eerste week van Januari 2025 ter sprake: het gedicht van Barbara Torfs sprak hen zeker aan

Hoop.

*Sprankels om het donker te verlichten,
gensters om het hart te verwarmen.
Zuurstof om te ademen,
stilte om het hoofd op te ruimen.*

*Gaan voor wat belangrijk is.
Verschil zijn in kleine en grote dingen.
Veranderen wat kan.
Aanpakken en vastpakken.
Raken en geraakt worden.
Zorgen en dragen.*

*Minder oorlog, meer schoonheid.
Meer zijn, minder pijn.
Minder hard, meer zacht.
Meer samen, minder alleen.
Minder twijfels, meer durf.
Meer eenvoud, minder veel.*

Ik hoop, voor ons allemaal.

